

ומספרים שזיינו שמונה פעמים בליה, ועוד יזכירו את שם הבחורה ואת שמת הורה. סקס זה דבר שמאוד חשוב לי. כששני בנייהוג אוהבים, יש סקס טוב. "לא כל היום בראש שלי סקס. היה מצחיק לחיות ככה. יש כאלה, אני מכיר, אבל זה תמיד בא על-חשבון משהו. לא הייתי אומר שאני מסתפק במועט, אם כי היו תקופות שחורש" חודשים לא עשיתי סקס. לא יצא. לא התעניתי והתייסרתי. לא צילצלתי לבחורות ולא תפסתי בשדיים. אני קושר את זה טיפה גם לרגש. לא הופך את זה להיסטוריה, למרכז מעייני. עכשיו אני לא לבד, אבל פנוי. לא מחפש. אף פעם אני לא מחפש. דברים קורים לי".

דומה שהנושא האישי היחיד שלגביו מעדיף צרפתי לקמץ במילים הוא גירושיו השערורייתיים ממלי, שכיכבו בכתורות העיתונים. יש לו סיבה טובה. "בתי כבר יודעת לקרוא". הוא אומר, "מלי היא האמא של הבת שלי".

הוא אומר רק: "הנישואין התפוררו. הפסקנו לאהוב אחד את השני. התחילו מריבות על כל מיני דברים. אני לא יכול לדבר. לא זוכר פרטים. זה כבר

מיוזורה ונסע לרומא לשמונה חודשים. היא בכתה, אבל אחר-כך נעשו ידידים. זמן קצר אחר-כך היא היגרה עם מישפחתה לארצות-הברית, והוא שומע שהיא מצליחה שם מאוד. מלי, ג'ינג'ית רקטיגוף, ראתה אותו בדיונגוף, השיגה את מיספרי-הטלפון שלו וצילצלה אליו. הקליק לא היה מידי, זה לקח קצת זמן. "מחניף לי כאשר אשה מחזרת אחריי", אומר אשר, "אבל אני מעדיף לחזור מאשר להיות מחזר. אשה יכולה לחזר, אבל רק בעיניים. ברמז. היא יכולה לתת להרגיש שהיא מעוניינת. אבל צריכה להיות מחזרת".

"לא תפסתי בשדיים"



"אני אוהב את תקופת החיזור, אכמו שאני אוהב את תקופת החזרות בתיאטרון. זו התקופה הכי מעניינת — פגישה עם הדמות, חיפוש, ניסיונות להבין. אותו דבר עם אשה.

"יש נטיה של נשים להתחיל עם גברים. אני לא נענה לכל אחת. באירוע חברתי, אולי כן, אבל לא למישהי זרה בטלפון. לפני כמה זמן צילצלה אליי

(המשך מעמוד 65)
חפסות ליום. פעם, מתי שהוא, הוא יפסיק. חושב שאולי כדאי לקחת את זה כאתגר חדש, ולהחליט עם תחילת השנה החדשה על הפסקת עישון. על הקיר שתי תמונות ממוסגרות של הילי, פוסטר ממוסגר של ההצגה במושב העונשין שבה שיחק ואותה בייס, וציור ענק של אשה-ילדה בתיספורת גברית, החולש על כל החדר. כל אורח חדש מייד מתעניין בציור הזה. יש גם ציור מעשה ידיו של אשר. של פני ידיו הטוב, השחקן שמואל וולף. הוא צייר את זה לפני 12 שנה, לפי תמונה.

הוא לא למד מעולם לצייר ורואה בזה סתם תחביב, שעושה לו טוב. "אני לא אוהב להתעסק בדברים שאני לא יודע עד הסוף", הוא אומר. "בקושי אני יכול להיות שחקן". מזמן כבר לא צייר. יעכשיו הוא מרגיש צורך עצום לעשות את זה.

על אחד הקירות הוא כתב שיר באנגלית, כאותיות-דפוס קצת מעוקות. מה פיתאום על הקיר? הוא אוהב שירה, וזאת סיבה מספיק טובה כדי לקשקש על הקיר.

אשר, במינסטינג'ינס ובחולצה בצבע תכלת, נראה רזה מתמיד. הוא רזה הרבה אחרי שהפסיק לשתות. תוך כדי השתיה היה לו גם הרבה תיאבון. והוא אכל המון. עכשיו התיאבון ירד. חוץ מזה, התפקיד הנוכחי שלו, של סרסורית-תיך בהביתה של פינטה, מחייב אותו "להיראות בסדר", כפי שהוא קורא לזה. לכן הוא שומר על דיאטה, לא אוכל כל דבר. טוב לו להיות רזה. מרגיש, גם פיסית, טוב יותר. כשהיה שמן, סבל מכאבים בגב. הם חלפו. הוא גם נעשה יותר קלילנוע.

אבל אילו היה צריך לשחק רמות של אדם שמן, כמו פאלסטף, למשל, היה משמין מייד, בלי בעיות. ביטוייהגוף על הבימה חשוב לו. אבזורים חיצוניים, כמו שפמים ואפים מורבקים או כריות על הבטן הוא לא אוהב. פעם, לקראת תפקיד, עשה כמשך שלושה שבועות צום-ענבים, והוריד שישה קילו. השבוע הראשון היה קשה, אבל אחר-כך — לא נורא. זה מומלץ, לדעתו גם כניקוי יסודי של הגוף. בתקופת הצום הוא לא עישן, כי קיבל מזה סחרחורת.

יצא לו שם של אדם קשה, אליס. "כל בנאדם שאני פוגש מפרח ממני, אבל אין סיבה", אומר צרפתי, "זה מאוד לא נוח לי. השם שייצא לי אינו נכון. אני לא נוטה להרביץ, מה פיתאום? אם מרביצים לי, אני מחזיר. אני לא זוכר מתי הלכתי מכות בפעם האחרונה. כשהייתי מלח על הים, אני חושב. "קיבלתי את התרמית הזאת כי כשהייתי שותה, הייתי נעשה אגרסיבי, וכשאני צועק ומתעצבן, אני מפחיד, אבל לא אליס".

אחרי המילחמות הסוערות והממור שכות עם מלי גולד, פסנתרנית במיקצוע, הוא מנהל איתה עכשיו יחסים קורקטיים. המורה של הילי קראה לו ואמרה: "אתה לא יודע מה קורה לילדה מאז שאתה נכנס הביתה ומדבר עם האמא שלה. היא נעשתה חברותית יותר, פורחת, תלמידה טובה". אחרי ביקורו הראשון בבית אמרה הילי למורה: "אבא נכנס הביתה ומדבר עם אמא".

"כל-כך קל לפעמים לעשות טוב לבני-אדם", אומר אשר, "ואנחנו לא עושים את זה. בגלל שטויות קינאה, טינות ישנות".

הוא רואה את הילי שלוש פעמים בשבוע, ומדי פעם, בספיי-שבוע, היא נמצאת אצלו. פצצת-המחץ, הוא קורא לה. בלונדית מתוקה בעלת עיניים כחולות. "היא בשבילי הכל", הוא אומר. "אני מת עליה. אנחנו חברים". הוא מקווה לעוד ילדים. "עוד 12..." הוא אומר בחיך. "לטולטטו היו 13". הפרידה מאשתו הראשונה, נאוה, שאיתה התחתן כשהיה בן 27, הייתה חלקה ופשוטה. היא הייתה יפה וצעירה, בת 18, ציירת וגרפיקאית מוכשרת. אחרי שנתיים נגמר לו, והוא לקח

לכולנו... שתהיה

שנה טובה

מאיתנו...

טייסט אוף סצ'ואן

המסעדה הסינית בכפר שמריהו

דירה להשכרה בהרצליה

שכ"ד חודשי, 3½ חדרים, קומה 7 (אחרונה), מעלית, מזגן, ארונות קיר בכל חדר

טל. 03-249953

טלפן לתל-אביב ותפוש אילת

הזמנת מקומות

למלונות באילת ולטיסות "ארקיע"



03-383838

שרותי טיירות באמצעות הטלפון לבעלי כרטיסי אשראי

הופיע

בהוצאת גמיר

מילים מאת ז'אק פרוור

הטקסט המלא!

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית: בית האם, קרל נטר 3, תל-אביב



צרפתי וציורו שלו (השחקן שמואל וולף) טוב להיות רזה

עבר רחוק. היה מישפט קשה מאוד, אבל זה עבר. כתבו כלי-כך הרבה על האשמותיה שהייתי אליס. לא הגבתי או ולא אניב היום. למה להעלות שדים מן העבר? זה לא יוסיף שום דבר. לא הרבצתי לה אף פעם. עכשיו אין לי טינה אליה, ואני חושב שגם לה אין גרדי. שלוש שנים היינו בריב. לא דיברתי איתה ולא נכנסתי הביתה. עכשיו היא באה להצגות שלי ועושה לי אווה-ערכ. הבת מרוויחה, כולנו מרוויחים".

הוא משלם דמי-זמנות גבוהים. "היה לי אז תיאטרון" הוא מספר, "העסק היה בנפילה, אבל בשביל השופטת הייתי בעל תיאטרון. השאיר את הבית, הכל יצאתי רק עם מיזורה, ואני משלם, צמוד, 50,000 שקל בחודש. בשביל בת אחת זה הרבה ססף, לא? קשה לי לעמוד בזה, אבל אני רוצה שלבתי שלי יהיה טוב".

לראשונה בחייו הוא גם עונד שעון. אף פעם לא רצה שעון, והסתמך על תחושת-הזמן שיש לו. "מעניין", הוא אומר, "אף פעם לא איחרתי לחזרות או להצגה. אני שונא שמאחרים. מזור, אבל אני איש נורא אחראי בכל הקשור לעבודה".

לא מומן היה בהשתלמות מיקצועית בניו-יורק, מטעם קרן שרת, ופיתאום החליט שהוא צריך שעון.

"אחד הדברים שאני מרגיש שנכ" שלי בהם בחיי זה הקמת מישפחה, וזה עומד בסתירה לרצון הבסיסי שלי להקים מישפחה", אומר אשר צרפתי. "אני יודע שאני חייב לעבוד על עצמי

כדי שאהיה מסוגל לעשות זאת בדרך הכי-יפה, ועד כמה שאפשר — מאושרת. שזה גיע לפחות לרמה שלי כשחקן".

נעמי רון